

Overweging 2e zondag veertigdagentijd

Thema: Overgave....

tijd en ruimte voor echte ontmoeting

Lezingen: Genesis 15,5-12.17-18 en Lucas 9,28b-36

Zondag 16 maart 2025

Mart Hendriks

Een overweging komt meestal niet zomaar uit de hemel vallen en ook deze week niet.

Er gebeurt altijd weer iets wat aandacht vraagt, me de ene keer pijnlijk en de andere keer positief raakt. Deze week was dat het sterven van een oude vriend die naar mijn mening weinig geluk heeft gevonden in het leven, te weinig is omarmd en gekoesterd. Wat heb ik hem in mijn onmacht vaak meer gegund! Wie zal hem missen? Wie zal rouwen?

Doorheen dat dagelijkse doen en laten lezen we dan het evangelie van vandaag: uitnodiging om met Jezus en met Petrus, Johannes en Jacobus de berg op te gaan. Een aanlokkelijke uitnodiging. Op de top kun je, boven al het dagelijkse gedoe opgetild, wat mijmeren en op andere gedachten komen. De berg opgaan doe je in de hoop op een mooi uitzicht ook al kost dat inspanning.

In de Bijbel is de berg meestal een mystieke plek waar je geïnspireerd wordt en soms begeesterd, de plek voor de ontmoeting met de onzienlijke. Zoiets lijkt ook Jezus te gebeuren. Met zijn zorgen en vragen gaat hij de berg op om te bidden. Zoals hem van jong af is geleerd gaat Hij te rade bij twee grote sleutelfiguren uit zijn traditie: Mozes en Elia. Met hen gaat hij in gesprek over leven en dood.

Terwijl Hij bidt, vallen de leerlingen in slaap. Misschien moe van het klimmen, misschien omdat ze niet willen horen welke dreigingen hun vriend op wie ze grenzeloos vertrouwen, te wachten staan.

Als ze wakker worden, zien ze dat Jezus is veranderd. Jezus weet wat Hem te doen staat. Hij geeft zich over aan wat Hij als zijn levensdoel ziet, zijn roeping. Hij vervolgt zijn weg naar Jerusalem, het centrum van de macht.

In de eerste lezing verdwijnen Abrahams angst en zorgen omdat God een verbond met hem sluit en hem een thuis belooft, een veilige plaats voor hem en zijn nageslacht. Gaande in de traditie van aartsvader Abraham, weet ook Jezus dat Hij niet alleen gaat: de God van het Verbond, 'Ik ben' gaat mee op zijn levenspad.

De leerlingen daarentegen geloven 't wel, anders gezegd ze willen niet onder ogen zien dat hun vriend en ook zichzelf dat risicovolle pad weer op moeten. Liever willen ze nog een tijd daar op die berg bivakkeren, maar dat zit er niet in. Weer beneden en gewoon onderweg vertellen ze niemand wat ze hebben meegemaakt. Is dat omdat ze te bang zijn de eigen levensopdracht onder ogen te zien? Is het omdat wat er allemaal is gebeurd, wat ze ervaren hebben, zo ongelofelijk klinkt?

Waarschijnlijk herkennen wij wel waarom de leerlingen hun geloofservaringen niet delen. Mensen zouden gek staan te kijken wanneer wij hier naar buiten gaan en hen voor de vuist weg vertellen wat wij hier doen.

We vieren dat verdriet en pijn niet het laatste woord hebben. We delen het vertrouwen van Jezus in de God van het Verbond en vieren dat Wie-Liefde-is tot leven komt door goed te zijn voor anderen.

Dit horend zullen mensen je een dromer noemen, niet realistisch. Op zijn minst zullen ze verbaasd kijken dat jij overtuigd bent dat niemand er alleen voor staat.

Op onze beste momenten delen we hier een groots visioen. Visioenen raken iets bijzonders. Ze raken aan een andere wereld. Ze raken God. Dikwijls is het maar een moment en dan begint het gewone leven weer.

Het is ZIEN...SOMS ..EVEN. , zoals de titel van een boekje van Huub Oosterhuis heel mooi zegt.

Een uitspraak die ik laatst ergens las: *"De ellende in de wereld begon pas echt toen we God hebben verbannen naar de Hemel."*

Een God in ballingschap, ver weg.

Liever spreek ik van een God die zich verbindt met wel en wee van mensen. Ik vertrouw op een God die altijd weer op een of andere manier van zich laat horen. Die God van Liefde laat ons niet alleen doorworstelen, werken en ploeteren. Hij openbaart zich in mensen die in woord en daad bij de ander zijn.

Zelf zal hij het nooit zo zeggen, maar Hij openbaart zich volgens mij in de klasgenoot die deze week waakte bij het sterfbed van die oude vriend, mij daar op afstand bij betrok, waardoor hij niet alleen en in vrede kon sterven.

In gewone ploeteraars laat God zich kennen.

Laten we met regelmaat samen de berg opgaan om de moed te behouden, om SOMS ---EVEN ----te ZIEN en dat met anderen te delen.

Moge het zo zijn.